

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 17ης Ιανουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση T-231/04,

Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους Π. Μυλωνόπουλο,
Β. Κυριαζόπουλο και τη Σ. Τρεκλή,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Δ. Τρια-
νταφύλλου και F. Dintilhac,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της πράξεως της 10ης Μαρτίου 2004 με την οποία η Επιτροπή προέβη στην είσπραξη με συμψηφισμό των ποσών που όφειλε η Ελληνική Δημοκρατία λόγω της συμμετοχής της σε σχέδια ανεγέρσεως ακινήτου όσον αφορά τη διπλωματική εκπροσώπηση της Επιτροπής και ορισμένων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στην Αμπούζα (Νιγηρία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, πρόεδρο, J. D. Cooke και I. Labucka, δικαστές,

γραμματέας: K. Roche, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Μαΐου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Το άρθρο 71, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Βεβαίωση μιας απαίτησης είναι η πράξη με την οποία ο κύριος ή δευτερευών διατάκτης:

α) επαληθεύει την ύπαρξη των οφειλών του οφειλέτη·

β) προσδιορίζει ή επαληθεύει την ύπαρξη και το ποσό της οφειλής·

γ) επαληθεύει τους όρους υπό τους οποίους η οφειλή καθίσταται απαιτητή.

2. Οι ίδιοι πόροι που αποδίδονται στην Επιτροπή καθώς και κάθε απαίτηση που προσδιορίζεται ως βεβαία, εκκαθαρισμένη και απαιτητή πρέπει να βεβαιώνονται με ένταλμα είσπραξης εγχειριζόμενο στον υπόλογο, ακολουθούμενο από χρεωστικό σημείωμα προς τον οφειλέτη, τα οποία εκδίδονται και τα δύο από τον αρμόδιο διατάκτη.»

2 Δυνάμει του άρθρου 72, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού:

«Εντολή είσπραξης είναι η πράξη με την οποία ο αρμόδιος κύριος ή δευτερεύων διατάκτης παραγγέλλει στον υπόλογο, με την έκδοση εντάλματος είσπραξης, να εισπράξει απαίτηση την οποία έχει βεβαιώσει.»

3 Δυνάμει του άρθρου 73, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού:

«Ο υπόλογος αναλαμβάνει την εκτέλεση των ενταλμάτων είσπραξης των απαιτήσεων που έχουν εκδοθεί κατά τα δέοντα από τον αρμόδιο διατάκτη. Οφείλει δε να επιδεικνύει επιμέλεια με σκοπό την εξασφάλιση της είσπραξης των εσόδων των Κοινοτήτων και να φροντίζει για τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων των Κοινοτήτων.

Ο υπόλογος προβαίνει σε είσπραξη [με] συμψηφισμό και κατά το οφειλόμενο ποσό των απαιτήσεων των Κοινοτήτων έναντι κάθε οφειλέτη ο οποίος είναι ο ίδιος κάτοχος απαίτησης βεβαίας, εκκαθαρισμένης και απαιτητής έναντι των Κοινοτήτων.»

- 4 Κατά το άρθρο 78 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ L 357, σ. 1):

«1. Η βεβαίωση απαίτησης από τον διατάκτη είναι η αναγνώριση του δικαιώματος των Κοινοτήτων έναντι ενός οφειλέτη και η κατάρτιση του τίτλου με τον οποίο μπορεί να απαιτηθεί από αυτόν τον οφειλέτη η πληρωμή της οφειλής του.

2. Το ένταλμα είσπραξης είναι η πράξη με την οποία ο αρμόδιος διατάκτης δίνει εντολή στον υπόλογο να εισπράξει τη βεβαιωθείσα απαίτηση.

[...]»

- 5 Το άρθρο 79 του κανονισμού 2342/2002 έχει ως εξής:

«Προκειμένου να βεβαιώσει απαίτηση, ο αρμόδιος διατάκτης βεβαιώνεται για:

- α) τον βέβαιο χαρακτήρα της απαίτησης, η οποία δεν πρέπει να συνοδεύεται από όρους

- β) τον εκκαθαρισμένο χαρακτήρα της απαίτησης, το ποσό της οποίας πρέπει να είναι προσδιορισμένο σε χρήμα και με ακρίβεια·
- γ) τον ληξιπρόθεσμο χαρακτήρα της απαίτησης, η οποία δεν πρέπει να υπόκειται σε προθεσμία·
- δ) την ακρίβεια του προσδιορισμού του οφειλέτη·
- ε) την ακρίβεια του καταλογισμού στον προϋπολογισμό των προς είσπραξη ποσών·
- στ) την κανονικότητα των δικαιολογητικών εγγράφων και
- ζ) τη συμμόρφωση με την αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης [...]».

6 Κατά το άρθρο 83 του κανονισμού 2342/2002:

«Σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, ο υπόλογος, αφού ενημερώσει τον αρμόδιο διατάκτη και τον οφειλέτη, προβαίνει στην είσπραξη με συμψηφισμό της βεβαιωθείσας απαίτησης σε περίπτωση που ο οφειλέτης είναι επίσης κάτοχος, έναντι των Κοινοτήτων, απαίτησης βεβαίας, εκκαθαρισμένης και απαιτητής η οποία έχει ως αντικείμενο χρηματικό ποσό βεβαιωμένο με ένταλμα πληρωμής.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 7 Μετά τη μεταφορά της πρωτεύουσας της Νιγηρίας από το Λάγκος στην Αμπούζα, η Επιτροπή μίσθωσε από το 1993 ένα κτίριο στην Αμπούζα για να στεγάσει τόσο τη δική της αντιπροσωπεία όσο και, προσωρινά, τις αντιπροσωπείες ορισμένων κρατών μελών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η Ελληνική Δημοκρατία. Στο πλαίσιο διακανονισμού με τα εν λόγω κράτη μέλη (στο εξής: σχέδιο Abuja I), η Επιτροπή υπομίσθωνε ορισμένα γραφεία και παρείχε ορισμένες υπηρεσίες στις ως άνω αντιπροσωπείες. Τα κράτη μέλη συμφώνησαν επί της κατανομής των δαπανών που συνδέονταν με τις αντιπροσωπείες τους. Η συνεισφορά της Ελληνικής Δημοκρατίας ανερχόταν στο 5,5 % των συνολικών δαπανών. Εκτιμώντας ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν είχε καταβάλει τις οφειλές της, η Επιτροπή προέβη το 2004 σε συμψηφισμό των σχετικών ποσών έναντι ποσών που η ίδια επρόκειτο να καταβάλει (βλ. σκέψη 44 κατωτέρω).

- 8 Στις 18 Απριλίου 1994 το Βασίλειο του Βελγίου, το Βασίλειο της Δανίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιρλανδία, η Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, η Πορτογαλική Δημοκρατία και η Επιτροπή (στο εξής: εταίροι) συνήψαν βάσει του άρθρου I.6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 20 ΕΕ) μνημόνιο συμφωνίας (στο εξής: αρχικό μνημόνιο) σχετικά με την κατασκευή κοινού συγκροτήματος πρεσβειών με χρήση κοινών βοηθητικών υπηρεσιών για τη στέγαση των διπλωματικών αποστολών τους στην Αμπούζα (στο εξής: σχέδιο Abuja II). Κατόπιν της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, το εν λόγω αρχικό μνημόνιο συμπληρώθηκε με ένα πρωτόκολλο προσχωρήσεως των κρατών αυτών.

- 9 Το άρθρο 1 του αρχικού μνημονίου προβλέπει ότι οι πρεσβείες των κρατών μελών και η αντιπροσωπεία της Επιτροπής είναι χωριστές διπλωματικές αποστολές, διεπόμενες από τη Σύμβαση της Βιέννης περί των διπλωματικών σχέσεων, της 18ης Απριλίου 1961, καθώς και από τη Σύμβαση της Βιέννης περί των προξενικών σχέσεων, της 24ης Απριλίου 1963, όσον αφορά τα κράτη μέλη.

- 10 Το άρθρο 10 του αρχικού μνημονίου προέβλεπε ότι η Επιτροπή θα ενεργούσε ως συντονίστρια του σχεδίου Abuja II «για λογαριασμό» των λοιπών εταίρων.
- 11 Κατά το άρθρο 11 του αρχικού μνημονίου, η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για την εκτέλεση των αρχιτεκτονικών μελετών ως προς το πραγματοποιήσιμο του σχεδίου Abuja II, την αρχική κοστολόγηση και τα στάδια του σχεδιασμού. Το ως άνω άρθρο προβλέπει επίσης τη σύναψη ενός προσθέτου μνημονίου συμφωνίας καλύπτοντος «τα λεπτομερή σχέδια του κτιρίου, την κατανομή του κόστους και τα επιμέρους έννομα συμφέροντα των συμμετεχόντων εταίρων στα κτίρια κατά την περάτωση του κτιρίου» [σχέδιο Abuja II]» (στο εξής: πρόσθετο μνημόνιο). Τέλος, το άρθρο 11 συστήνει μια μόνιμη διευθύνουσα επιτροπή, αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των εταίρων υπό την προεδρία της Επιτροπής προς συντονισμό και έλεγχο του σχεδίου Abuja II. Η μόνιμη διευθύνουσα επιτροπή υποβάλλει περιοδικές εκθέσεις στην ομάδα εργασίας «Διοικητικών Υποθέσεων» που συστήθηκε στο Συμβούλιο στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και της πολιτικής ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ) (στο εξής: ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ).
- 12 Το άρθρο 12 του αρχικού μνημονίου έχει ως ακολούθως:

«Το σχέδιο [Abuja II] χρηματοδοτείται άμεσα, αφού εγκριθεί το πρόσθετο μνημόνιο [...], με συνεισφορές των συμμετεχόντων εταίρων, ανάλογα με το μερίδιο του σχεδίου που αποδίδεται σε κάθε εταίρο. Η συνεισφορά της Επιτροπής θα καταβληθεί από την κατάλληλη [πίστωση] του προϋπολογισμού.

Το κόστος προετοιμασίας του σχεδίου (“φάση 1”) θα καταβάλει η Επιτροπή από τις πιστώσεις διοικητικής λειτουργίας της. Το κόστος αυτό εκτιμάται σε 140 000 ECU. Εάν εκτελεστεί το σχέδιο [Abuja II], το κόστος αυτό θα καλυφθεί από συνεισφορές όλων των συμμετεχόντων εταίρων, ανάλογα με το ιδιωτικό μερίδιό τους στο σχέδιο.»

13 Το άρθρο 13 του αρχικού μνημονίου ορίζει τα εξής:

«Όλοι οι συμμετέχοντες εταίροι εγγυώνται αφού εγκριθεί το [πρόσθετο] μνημόνιο συμφωνίας [...] την καταβολή του συνολικού τους κόστους. Το συνολικό κόστος για κάθε εταίρο [συνίσταται από]:

α) το πλήρες κόστος για το ιδιωτικό μέρος κάθε εταίρου στο σχέδιο και

β) το μερίδιο κάθε εταίρου από το κόστος για τους κοινούς και δημόσιους χώρους, το οποίο υπολογίζεται με την ίδια αναλογία με το μερίδιό του επί του αθροίσματος των ιδιωτικών χώρων.»

14 Το άρθρο 14 του αρχικού μνημονίου προβλέπει ότι η Επιτροπή, με τη συμφωνία και τη συμμετοχή των συμμετεχόντων κρατών, καταβάλλει τα ποσά που οφείλονται σε τρίτους (συμβαλλομένους).

15 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του αρχικού μνημονίου ορίζει ότι:

«Αν ένας εταίρος αποφασίσει να αποσυρθεί από το σχέδιο [Abuja II], μη υπογράφοντας το πρόσθετο μνημόνιο συμφωνίας που αναφέρεται στο άρθρο 11, οι όροι του παρόντος μνημονίου συμφωνίας, συμπεριλαμβανομένων των χρηματοδοτικών υποχρεώσεων που αναφέρονται στα άρθρα 12 και 13, θα πάνε να ισχύουν για τον αποσυρόμενο εταίρο.»

- 16 Στις 29 Μαρτίου 1995 η Κοινότητα, εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή, συνήψε μια πρώτη σύμβαση με μια κοινή επιχείρηση που συνέστησαν, αφενός, η εταιρία Dissing & Weitling arkitektfirma A/S, η οποία έλαβε την πρώτη θέση σε αρχιτεκτονικό διαγωνισμό που διοργάνωσε η Επιτροπή για το σχέδιο Abuja II, και, αφετέρου, η εταιρία COWIconsult Consulting Engineers and Planners AS (στο εξής: σύμβουλοι). Κατά το άρθρο 1 της εν λόγω συμβάσεως, η Επιτροπή επιβεβαιώνει την πρόθεση των συμμετεχόντων εταιρών να συνάψουν μια «τελική σύμβαση» με τους συμβούλους. Κατά το άρθρο 2, οι σύμβουλοι αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προετοιμάσουν το σχέδιο. Το κόστος της σχετικής προετοιμασίας ανερχόταν σε 212 547,59 ευρώ.
- 17 Κατά τη διάρκεια συναντήσεων μεταξύ υπαλλήλων των αρμοδίων υπηρεσιών των υπουργείων εξωτερικών των ενδιαφερομένων κρατών και των αρχιτεκτόνων της Dissing & Weitling arkitektfirma προσδιορίστηκαν οι πραγματικές ανάγκες εκπροσωπήσεως κάθε κράτους μέλους και το μέρος των δαπανών που αντιστοιχούσε στο καθένα.
- 18 Στις 26 Οκτωβρίου 1995 συνεδρίασε η συσταθείσα στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ επί μέρους ομάδα εργασίας για «Υποθέσεις Ακινήτων». Από τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής προκύπτει ότι η ως άνω ομάδα κάλεσε την Επιτροπή:

«[...]»

— να περατώσει το στάδιο [του βασικού σχεδιασμού].

— να προβεί στους αναγκαίους διακανονισμούς με το αρχιτεκτονικό γραφείο προκειμένου να εκπονηθεί ο [ενδιάμεσος σχεδιασμός] εντός της προθεσμίας που προέβλεψε η [μόνιμη διευθύνουσα επιτροπή].

- να συνάψει τις συμβάσεις [σχετικά με την εδαφολογική μελέτη και την ακριβή καταμέτρηση του γηπέδου], όπου [η] τελευταία[α] [σύμβαση] είναι απαραίτητ[η] για τη σύνταξη του προσθέτου μνημονίου·
- καθώς και να προκαταβάλει τα συνδεόμενα με τα ως άνω στάδια έξοδα.»

- 19 Η επί μέρους ομάδα επιβεβαίωσε ότι «τα ποσά που καταβάλλονται από την Επιτροπή θα θεωρηθούν προκαταβολές εκ μέρους της σε αυτόνομο ταμείο *ad hoc*, που θεωρήθηκε ως κατάλληλο μέσο χρηματοδότησεως του σχεδίου [Abuja II]» και ότι, «[σ]ε περίπτωση μη πραγματοποιήσεώς του, οι λοιποί εταίροι θα καταβάλουν στην Επιτροπή τις δαπάνες της όπως συμφωνήθηκε κατά τις προηγούμενες φάσεις».
- 20 Στις 24 Νοεμβρίου 1995 συνεδρίασε η μόνιμη διευθύνουσα επιτροπή (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω). Τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής αναφέρουν ότι μια σύμβαση «τεχνικής βοήθειας» με τους συμβούλους, ύψους 2 676 369 ευρώ (στο εξής: κύρια σύμβαση), υποβλήθηκε προς έγκριση στη συμβουλευτική επιτροπή συμβάσεων της Επιτροπής (CCAM). Αναφέρεται επίσης ότι «σε περίπτωση μη πραγματοποίησεως του σχεδίου οι λοιποί εταίροι θα επιστρέψουν τα σχετικά έξοδα στην Επιτροπή».
- 21 Στις 27 Δεκεμβρίου 1995 η Επιτροπή συνήψε την κύρια σύμβαση. Η εν λόγω σύμβαση αφορούσε τον βασικό και τον ενδιάμεσο σχεδιασμό του σχεδίου Abuja II (άρθρα 4.4 και 4.5), καθώς και τον ενδεχόμενο λεπτομερή σχεδιασμό (άρθρο 4.6).
- 22 Στις 19 Σεπτεμβρίου 1996 η ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ ενέκρινε τον ενδιάμεσο σχεδιασμό.

23 Στις 21 Νοεμβρίου 1996 η ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ κάλεσε την Επιτροπή να λάβει ειδικά μέτρα προκειμένου οι αρχιτέκτονες να αρχίσουν την εκπόνηση του λεπτομερούς σχεδιασμού. Η ως άνω ομάδα ανέφερε ότι η επίσημη σύμβαση για το στάδιο αυτό θα συναπτόταν μετά την ολοκλήρωση του προσθέτου μνημονίου. Κατά τη σχετική σύσκεψη η Επιτροπή πληροφόρησε την ομάδα αυτή για τις δαπάνες των οποίων το ποσό είχε προκαταβάλει μέχρι τις 15 Νοεμβρίου 1996 για την προετοιμασία του σχεδίου Abuja II, ήτοι ποσό ανερχόμενο σε 2,8 εκατομμύρια ευρώ περίπου.

24 Στις 24 Φεβρουαρίου 1997 η ίδια ομάδα συνεδρίασε και αποφάσισε να μην αναμείνει την ολοκλήρωση του προσθέτου μνημονίου προκειμένου να προχωρήσει στην κατάρτιση του λεπτομερούς σχεδιασμού και των σχετικών συμβάσεων. Τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής περιλαμβάνουν τις ακόλουθες αποφάσεις:

«Η Επιτροπή καλείται να προβεί στους αναγκαίους διακανονισμούς με τους αρχιτέκτονες για την επεξεργασία των εγγράφων αυτών και να προκαταβάλει τα ποσά που απαιτούνται για τις εργασίες αυτές σύμφωνα με τα συμφωνηθέντα για το σχέδιο. Όπως και στο παρελθόν, οι προκαταβολές αυτές της Επιτροπής θα τις πληρωθούν αργότερα από τους λοιπούς συμμετέχοντες σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται στο αρχικό μνημόνιο.»

25 Τους επόμενους μήνες μερικά κράτη μέλη αποσύρθηκαν από το σχέδιο Abuja II. Στις 28 Απριλίου 1997 η ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου ανέθεσε στην Επιτροπή να «προβεί σε διμερή διευθέτηση με το Βασίλειο της Δανίας σχετικά με την επιστροφή του τμήματος που του αναλογεί των δαπανών του σχεδίου στις οποίες προέβη η Επιτροπή για λογαριασμό των εταίρων». Ανάλογη απόφαση ελήφθη κατά την απόσυρση της Ιρλανδίας τον Σεπτέμβριο του 1997, καθώς και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας.

- 26 Στις 12 Νοεμβρίου 1997 η Επιτροπή συνήψε με τους αρχιτέκτονες τροποποιητική της αρχικής συμβάσεως συμφωνία, με αντικείμενο τον λεπτομερή σχεδιασμό και την ανάληψη των εξόδων μετακινήσεως, ύψους 1 895 696 ευρώ.
- 27 Στις 18 Ιουνίου 1998 η ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ έκανε λόγο για το ενδεχόμενο αποσύρσεως του Βασιλείου του Βελγίου από το σχέδιο Abuja II. Από τα πρακτικά της σχετικής συνεδριάσεως προκύπτει ότι η μόνιμη διευθύνουσα επιτροπή παρατήρησε ότι το Βασίλειο του Βελγίου θα κατέβαλλε το μέρος των δαπανών που του αναλογούσε, όπως αυτές καθορίστηκαν μετά την έγκριση του ενδιάμεσου σχεδιασμού.
- 28 Στις 10 Ιουνίου 1998, η Επιτροπή απέστειλε στην Ελληνική Δημοκρατία διαταγή προς πληρωμή ποσού 153 367,70 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε στο μέρος που αναλογούσε στην Ελληνική Δημοκρατία για το αρχικό στάδιο του σχεδίου, ήτοι 5,06 % των συνολικών δαπανών. Τάχθηκε σχετική προθεσμία προς καταβολή, λήγουσα στις 31 Δεκεμβρίου 1998.
- 29 Στις 9 Δεκεμβρίου 1998 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή υπέγραψαν το πρόσθετο μνημόνιο. Το άρθρο 11 του προσθέτου μνημονίου προβλέπει τη δημιουργία ενός ταμείου για τη χρηματοδότηση του σχεδίου.
- 30 Σύμφωνα με το άρθρο 14 αυτού, το πρόσθετο μνημόνιο εφαρμόζεται προσωρινά από την πρώτη ημέρα του δευτέρου μήνα μετά την υπογραφή του και τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα του δευτέρου μήνα μετά την εκ μέρους των κρατών μελών και της Επιτροπής δήλωση περί επικυρώσεώς του.

- 31 Στις 28 Απριλίου 1999 η Επιτροπή δημοσίευσε προκήρυξη διαγωνισμού για την ανέγερση των πρεσβειών των ενδιαφερομένων κρατών μελών, καθώς και της αντιπροσωπείας της Κοινότητας (ΕΕ 1999, S 82). Ανέφερε ότι η πρεσβεία της Ελληνικής Δημοκρατίας θα είχε επιφάνεια 677 m².
- 32 Στις 3 Σεπτεμβρίου 1999 η Επιτροπή «επανάλαβε» την έκκλησή της του έτους 1998 στην ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ προκειμένου τα κράτη μέλη να της επιστρέψουν τα ποσά που είχε καταβάλει στους συμβούλους για το στάδιο του ενδιάμεσου σχεδιασμού. Δήλωσε ότι ορισμένα κράτη μέλη είχαν ήδη καταβάλει τα οφειλόμενα ποσά, άλλα όμως, μεταξύ των οποίων η Ελληνική Δημοκρατία, δεν τα είχαν επιστρέψει πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1998, οπότε έληξε η σχετική προθεσμία. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι θα αποστέλλοταν στους εταίρους μια άλλη διαταγή προς πληρωμή αφορώσα, αφενός, τις δαπάνες του λεπτομερούς σχεδιασμού και, αφετέρου, τις δαπάνες ανασχεδιασμού που προκλήθηκαν εξαιτίας της αποσύρσεως του Βασιλείου του Βελγίου, του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.
- 33 Στις 20 Σεπτεμβρίου 1999 πραγματοποιήθηκε σύσκεψη της μόνιμης διευθύνουσας επιτροπής προκειμένου να προβεί σε προεπιλογή των κατασκευαστικών εταιριών. Ο εκπρόσωπος της Ελληνικής Δημοκρατίας υπέγραψε τα πρακτικά της συσκέψεως. Προκήρυξη διαγωνισμού για την επιστασία της κατασκευής δημοσιεύθηκε στο φύλλο της Επίσημης Εφημερίδας S 54 της 17ης Μαρτίου 2000.
- 34 Με διαταγή προς πληρωμή της 17ης Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή ζήτησε από την Ελληνική Δημοκρατία να καταβάλει 168 716,94 ευρώ για τη σύνταξη του φακέλου του διαγωνισμού σχετικά με τον λεπτομερή σχεδιασμό.
- 35 Στις 22 Ιουνίου 2000 η Επιτροπή αποφάσισε να προβεί σε αναμόρφωση του σχεδίου (στο εξής: σχέδιο Abuja II με περικοπές), που κατέστη αναγκαία λόγω της αποσύρσεως της Γαλλίας. Το σχέδιο Abuja II με περικοπές προέβλεπε ειδικότερα την κατάργηση των κοινών κτιρίων και των κοινών βοηθητικών υπηρεσιών, καθώς

και μείωση της επιφανείας. Ο εκπρόσωπος της Ελληνικής Δημοκρατίας συμφώνησε επί του σχεδίου, με την επιφύλαξη της εγκρίσεως των ανωτέρων του. Στις 29 Ιουνίου 2000 η Επιτροπή απέστειλε τα πρακτικά της συσκέψεως της 22ας Ιουνίου 2000 στην Ελληνική Δημοκρατία και την κάλεσε να δώσει επίσημη απάντηση όσον αφορά το σχέδιο Abuja II με περικοπές.

- 36 Στις 5 Σεπτεμβρίου 2000 η Επιτροπή επανέλαβε το αίτημά της στους εκπροσώπους της Ελληνικής Δημοκρατίας. Μετά μια πρώτη υπενθύμιση στις 14 Σεπτεμβρίου 2000 η Επιτροπή απέστειλε στην Ελληνική Δημοκρατία ένα έγγραφο με τηλεομοιοτυπία, τάσσοντας προθεσμία απαντήσεως μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2000, δηλώνοντας ότι η σιωπή της θα εθεωρείτο ως αποχώρηση από το σχέδιο. Στις 2 Οκτωβρίου 2000 οι ελληνικές αρχές πληροφόρησαν την Επιτροπή ότι δεν ήταν σε θέση να δώσουν απάντηση σχετικά με το σχέδιο Abuja II με περικοπές. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή απάντησε, την ίδια ημερομηνία, ότι έδωσε εντολή στους αρχιτέκτονες να προχωρήσουν στον ανασχεδιασμό του σχεδίου Abuja II με περικοπές, αποκλείοντας πλέον την Ελληνική Δημοκρατία.
- 37 Με έγγραφο της 28ης Ιανουαρίου 2002 η Επιτροπή απέστειλε χρεωστικό σημείωμα 1 276 484,50 ευρώ στην Ελληνική Δημοκρατία όσον αφορά τις δαπάνες κατασκευής σχετικά με το σχέδιο Abuja II. Στη συνέχεια, η Επιτροπή ακύρωσε το σημείωμα αυτό.
- 38 Αφού άνοιξε δική της πρεσβεία στην Αμπούζα, η Ελληνική Δημοκρατία εκκένωσε στις 13 Ιουλίου 2002 το προσωρινό γραφείο που χρησιμοποιούσε στο πλαίσιο του σχεδίου Abuja I.
- 39 Με έγγραφο της 11ης Οκτωβρίου 2002 η Επιτροπή κοινοποίησε επισήμως στην Ελληνική Δημοκρατία τα μη εξοφληθέντα χρεωστικά σημειώματα όσον αφορά τα σχέδια Abuja I και Abuja II και την κάλεσε να καταβάλει ένα συνολικό ποσό 861 813,87 ευρώ και 11 000 δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών (USD).

- 40 Κατόπιν διαπραγματεύσεων μεταξύ των μερών, η Επιτροπή υπενθύμισε στην Ελληνική Δημοκρατία, με έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 2003, ότι η τελευταία δεν είχε εξοφλήσει το χρέος της σχετικά με τα σχέδια Abuja I και Abuja II και την κάλεσε να καταβάλει ένα συνολικό ποσό 516 374,96 ευρώ και 12 684,89 USD πριν από το τέλος του Φεβρουαρίου 2003. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, σε περίπτωση μη καταβολής μέχρι την ημερομηνία της λήξεως της σχετικής προθεσμίας, θα προέβαινε στην είσπραξη των επίμαχων ποσών με κάθε διαθέσιμο νομικό μέσο.
- 41 Κατά τη διάρκεια των επομένων μηνών η Ελληνική Δημοκρατία και η Επιτροπή αντάλλαξαν παρατηρήσεις περί των οφειλομένων ποσών.
- 42 Στις 29 Δεκεμβρίου 2003 η Ελληνική Δημοκρατία απέστειλε στον μόνιμο εκπρόσωπό της στην Ευρωπαϊκή Ένωση ένα έγγραφο που είχε ως ακολούθως:

«Δεδομένου ότι η Ευρ. Επιτροπή παραμένει αμετακίνητη σε θέσεις της περί οφειλής χώρας μας για σχέδιο Abuja II προχωρώντας στη διαδικασία για συμψηφισμό, παρακαλούμε όπως παρακολουθήσετε πορεία υπόθεσης στο εξής και μας ενημερώσετε αν και εφόσον υλοποιηθεί ανωτέρω διαδικασία, ώστε να εξετασθεί κατά πόσον υπάρχει βούληση από πλευράς μας ασκήσεως προσφυγής κατά της Ευρ. Επιτροπής.

Όσον αφορά σχέδιο Abuja I, υπενθυμίζεται ότι έχουμε αναγνωρίσει οφειλή μας μέχρι και τον Μάιο 2002, ενώ ποσό που απαιτεί η Ευρ. Επιτροπή καλύπτει διάστημα μέχρι και μέσα Ιουλίου 2002. Δεδομένου ότι προτιθέμεθα προβούμε σε καταβολή ανωτέρω οφειλής μας, παρακαλούμε όπως προσεγγίσετε αρμόδιες οικονομικές υπηρεσίες Επιτροπής, προκειμένου διασταυρώσετε στοιχεία περί ακριβούς συνολικού ποσού οφειλής μας σε ευρώ μέχρι και τον Μάιο 2002.»

- 43 Στις 16 Φεβρουαρίου 2004 η Επιτροπή απηύθυνε στην Ελληνική Δημοκρατία έγγραφο που απαριθμούσε τα μη εξοφληθέντα ακόμα χρέη του κράτους αυτού σχετικά με τα σχέδια Abuja I και Abuja II. Από τον συνημμένο στο ως άνω έγγραφο πίνακα, που απαριθμούσε, μεταξύ άλλων, ένδεκα μη εξοφληθέντα χρεωστικά σημειώματα σχετικά με τα σχέδια Abuja I και Abuja II, προκύπτει ότι η Επιτροπή ζήτησε από την Ελληνική Δημοκρατία να καταβάλει 565 656,80 ευρώ. Με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή σημείωσε ειδικότερα τα εξής:

«[Η Ελληνική Δημοκρατία] διαβίβασ[ε] στην Επιτροπή την ακόλουθη αίτηση πληρωμής: [...]

2000GR161PO005OBJ 1 GRECE CONTINENTAL[E] — Interim payment — 4 774 562,67 ευρώ.

Κατ' εφαρμογήν των όρων πληρωμής, όπως αυτοί θεσπίστηκαν από [το άρθρο 73, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του δημοσιονομικού κανονισμού], η Επιτροπή θα προβεί στον συμψηφισμό αυτών των οφειλών και απαιτήσεων λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη, εφόσον συντρέχει περίπτωση, τους τόκους υπερημερίας.

Σε περίπτωση που οι απαιτήσεις πληρωμής που διαβιβάσατε υπερβαίνουν τα συμψηφισθέντα ποσά, το καθαρό υπόλοιπο που σας αναλογεί θα σας καταβληθεί το συντομότερο δυνατό [...]».

- 44 Στις 10 Μαρτίου 2004 η Επιτροπή κατέβαλε ορισμένα ποσά στην Ελληνική Δημοκρατία στο πλαίσιο του περιφερειακού επιχειρησιακού προγράμματος Στερεάς Ελλάδας. Όμως, αντί να καταβάλει το ποσό των 4 774 562,67 ευρώ (βλ. σκέψη 43 ανωτέρω), η Επιτροπή, προβαίνοντας με συμψηφισμό στην είσπραξη του χρέους που δεν είχε ακόμα εξοφλήσει η Ελληνική Δημοκρατία, κατέβαλε μόνο 3 121 243,03 ευρώ, λαμβάνοντας υπόψη ένα ποσό 565 656,80 ευρώ που αφορούσε τα σχέδια Abuja I και Abuja II (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- ⁴⁵ Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Απριλίου 2004 η Ελληνική Δημοκρατία άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-189/04.
- ⁴⁶ Με διάταξη της 8ης Ιουνίου 2004 το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2 της αποφάσεως 2004/407/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 2004, που τροποποιεί τα άρθρα 51 και 54 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου (ΕΕ L 132, σ. 5).
- ⁴⁷ Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε μια σειρά ερωτήσεων. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές του Πρωτοδικείου.
- ⁴⁸ Με τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου η Επιτροπή υποστήριξε ότι πρέπει να αφαιρεθεί από τη δικογραφία η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1998 την οποία προσκόμισε η Ελληνική Δημοκρατία ως παράρτημα 12 του δικογράφου της προσφυγής.
- ⁴⁹ Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Μαΐου 2006.

50 Η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να διαπιστώσει την ακυρότητα της πράξεως αντισταθμίσεως της Επιτροπής για ποσό 565 656,80 ευρώ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

51 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως βάσιμη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

52 Η Ελληνική Δημοκρατία επικαλείται ένα λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται σε παράβαση του αρχικού και του προσθέτου μνημονίου, καθώς και των διατάξεων του δημοσιονομικού κανονισμού και του κανονισμού 2342/2002.

- 53 Ο λόγος αυτός υποδιαιρείται σε δύο σκέλη. Πρώτον, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή πλανήθηκε όσον αφορά τις οικονομικές υποχρεώσεις της σχετικά με τα σχέδια Abuja I και Abuja II και, ειδικότερα, ότι δεν υπέχει καμία οικονομική υποχρέωση σχετικά με το σχέδιο Abuja II. Δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να προβεί στην είσπραξη με συμψηφισμό των επίμαχων ποσών, διότι οι απαιτήσεις δεν ήταν βέβαιες και εκκαθαρισμένες υπό την έννοια του δημοσιονομικού κανονισμού και του κανονισμού 2342/2002.

Επί του πρώτου σκέλους του λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του αρχικού και του προσθέτου μνημονίου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 54 Καταρχάς, όσον αφορά το σχέδιο Abuja I, η Ελληνική Δημοκρατία αναγνωρίζει ότι υποχρεούται να καταβάλει τα ποσά που οφείλει για μισθώματα και έξοδα λειτουργίας, ήτοι συνολικά (εκτός τόκων) 50 312,67 ευρώ και 11 000 USD. Όμως, τα ποσά αυτά δεν εξοφλήθηκαν αμέσως, καθόσον, πρώτον, ορισμένα χρεωστικά σημειώματα δεν ανέφεραν επακριβώς την περίοδο την οποία αφορούσαν. Η Ελληνική Δημοκρατία επικαλείται συναφώς ορισμένα χρεωστικά σημειώματα της 9ης Μαρτίου 2000 και το από 29 Δεκεμβρίου 2003 έγγραφό της, με το οποίο ζήτησε διευκρινίσεις σχετικά με τα χρεωστικά σημειώματα. Δεύτερον, υπήρχε ασυμφωνία όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία κατέστησαν απαιτητά τα σχετικά μισθώματα. Τρίτον, η Επιτροπή αποφάσισε μονομερώς να προβεί στον βαλλόμενο συμψηφισμό.
- 55 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το σχέδιο Abuja II, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι δεν υπέχει καμία οικονομική υποχρέωση. Το γεγονός ότι δεν επικύρωσε το πρόσθετο μνημόνιο έχει συναφώς καθοριστική σημασία.

- 56 Από το αρχικό μνημόνιο προκύπτει ότι κάθε εταίρος μπορούσε να αποσυρθεί από το σχέδιο είτε μη υπογράφοντας το πρόσθετο μνημόνιο (άρθρο 15, παράγραφος 1) είτε μετά την έναρξη της ισχύος του προσθέτου μνημονίου (άρθρο 15, παράγραφος 2). Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι αποσύρθηκε από το σχέδιο Abuja II κατ'εφαρμογήν της πρώτης δυνατότητας. Πράγματι, υπέγραψε το πρόσθετο μνημόνιο, αλλά ουδέποτε το επικύρωσε. Η εν λόγω έλλειψη επικυρώσεως ισοδυναμεί με αποχώρηση από το σχέδιο Abuja II.
- 57 Όμως, κατά το άρθρο 14 του προσθέτου μνημονίου (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω), η επικύρωση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την έναρξη της ισχύος του εν λόγω μνημονίου, η οποία επήλθε μόνον μετά την αποχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας.
- 58 Επιπλέον, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, του αρχικού μνημονίου (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω), η αποχώρηση αυτή είχε ως αποτέλεσμα την απαλλαγή της Ελληνικής Δημοκρατίας από κάθε οικονομική υποχρέωση.
- 59 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι από το άρθρο 12 του αρχικού μνημονίου, ειδικότερα δε από το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, προκύπτει ότι το κόστος των εργασιών προετοιμασίας του σχεδίου Abuja II έπρεπε να βαρύνει την Επιτροπή. Προσθέτει ότι, σε περίπτωση πραγματοποιήσεως του σχεδίου, το κόστος αυτό επρόκειτο να καλυφθεί με συνεισφορές όλων των εταίρων ανάλογα με το μερίδιό τους στο σχέδιο (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω). Το εν λόγω κόστος θα έπρεπε να βαρύνει όσους αποσύρθηκαν χωρίς να επικυρώσουν το πρόσθετο μνημόνιο, τουλάχιστον αν αποσύρθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος του.
- 60 Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1998 επιβεβαιώνει την ερμηνεία της επί του σημείου αυτού.

- 61 Πράγματι, κάθε άλλο συμπέρασμα θα αλλοίωνε το «πνεύμα του σχεδίου». Μολονότι τα κράτη μέλη παρέσχαν ορισμένες εξουσίες στην Επιτροπή στο πλαίσιο του σχεδίου Abuja II, τα κράτη αυτά διατήρησαν κάποια αυτονομία, ώστε «να μην εμποδίζεται ή περιορίζεται η δράση τους από αυστηρούς, απόλυτους και άκαμπτους κανόνες». Έτσι, ένα κράτος μέλος μπορούσε να αποσυρθεί από το σχέδιο αν έκρινε ότι αυτό ήταν οικονομικά ασύμφορο ή για οποιαδήποτε άλλη εύλογη αιτία.
- 62 Επομένως, κατά την Ελληνική Δημοκρατία, η Επιτροπή παρέβη το αρχικό μνημόνιο, ειδικότερα δε το άρθρο 15, καθώς και το πρόσθετο μνημόνιο.
- 63 Με το υπόμνημα απαντήσεως η Ελληνική Δημοκρατία παρατηρεί ότι διάφορα κράτη μέλη αποσύρθηκαν από το σχέδιο Abuja II λόγω της σημαντικής αυξήσεως του αρχικώς προϋπολογισθέντος κόστους του σχεδίου.
- 64 Ισχυρίζεται επίσης ότι η νομική προσέγγιση της Επιτροπής εν προκειμένω αποτελεί πρωτοτυπία. Αφενός, η Επιτροπή παραδέχεται ότι δεν υπάρχει δυνατότητα εφαρμογής του προσθέτου μνημονίου και επικαλείται, κατά συνέπεια, μια δήθεν προσυμβατική ευθύνη της Ελληνικής Δημοκρατίας· αφετέρου, η Επιτροπή προβάλλει επικουρικώς τον ισχυρισμό ότι το πρόσθετο μνημόνιο είναι νομικώς δεσμευτικό στο σύνολό του. Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, μια διεθνής συμφωνία είτε ισχύει όσον αφορά το σύνολο των διατάξεών της είτε δεν ισχύει ως μη επικυρωθείσα. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις αυτές δεν μπορούν να θεωρούνται ως μη εφαρμοστέες πρωτευόντως και να εφαρμόζονται επικουρικώς. Συναφώς, το κρίσιμο ζήτημα είναι αν ισχύει ή όχι το πρόσθετο μνημόνιο.
- 65 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η Ελληνική Δημοκρατία υπέχει προσυμβατική ευθύνη καθόσον δημιούργησε στους λοιπούς εταίρους την προσδοκία ότι θα αναλάμβανε οριστικές συμβατικές υποχρεώσεις, η τελευταία

ισχυρίζεται ότι η προσδοκία αυτή θα μπορούσε βασίμως να δημιουργηθεί αν δεν είχε λάβει χώρα ριζική μεταβολή των συνθηκών. Όμως, λόγω της αποχωρήσεως πολλών κρατών, το κόστος του σχεδίου επιβαρύνθηκε σημαντικά. Η εν λόγω μεγάλη επιβάρυνση, παράλληλα με τη ριζική μεταβολή των συνθηκών πραγματοποίησης του σχεδίου Abuja II, αποτέλεσε την αιτία της τελικής και δικαιολογημένης αποχωρήσεώς της.

- ⁶⁶ Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, μόνον το αρχικό και το πρόσθετο μνημόνιο διέπουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των εταίρων, περιλαμβανομένων των οικονομικών τους υποχρεώσεων. Ακόμα και αν υποθεθεί ότι αποφάσεις που ενδεχομένως ελήφθησαν κατά τη διάρκεια των εργασιών της μόνιμης διευθύνουσας επιτροπής είναι αντίθετες προς το προαναφερθέν νομικό πλαίσιο, τέτοιες αποφάσεις δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να υπερισχύσουν αυτού.
- ⁶⁷ Τέλος, η Ελληνική Δημοκρατία δεν υποστηρίζει ότι η Επιτροπή θα πρέπει να φέρει το βάρος των δαπανών του σχεδίου Abuja II. Κατ' ορθή ερμηνεία των διατάξεων του αρχικού (άρθρα 12 και 13) και του προσθέτου μνημονίου (άρθρο 14), οι δαπάνες αυτές πρέπει να βαρύνουν αποκλειστικά τους τελικώς συμμετέχοντες εταίρους, οι οποίοι θα είναι και οι μόνοι κύριοι του κτιριακού συγκροτήματος και θα αποκομίσουν ωφέλεια από αυτό. Εξάλλου, ως συντονίστρια του όλου σχεδίου, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει από τους τελικώς συμμετέχοντες εταίρους τις αντίστοιχες δαπάνες.
- ⁶⁸ Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Ελληνικής Δημοκρατίας σχετικά με το σχέδιο Abuja I. Σημειώνει ότι οι δαπάνες που της αναλογούν υπολογίστηκαν μέχρι τις 13 Ιουλίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία το κράτος αυτό εκκένωσε τα προσωρινά γραφεία.
- ⁶⁹ Όσον αφορά το σχέδιο Abuja II, η Επιτροπή επικαλείται τρία επιχειρήματα για να αποδείξει την ευθύνη της Ελληνικής Δημοκρατίας.

- 70 Πρώτον, η Ελληνική Δημοκρατία υπέχει συμβατική ευθύνη όσον αφορά τις δαπάνες που καλύπτονται από το αρχικό μνημόνιο για το προκαταρκτικό στάδιο του σχεδίου, κατά το ποσοστό που της αναλογεί (βλ. το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του αρχικού μνημονίου), διότι υπέγραψε και επικύρωσε το υπόμνημα αυτό.
- 71 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Ελληνική Δημοκρατία υπέχει προσυμβατική ευθύνη απορρέουσα από το πρόσθετο μνημόνιο για τις δαπάνες των μεταγενεστέρων σταδίων, που αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος του επίμαχου ποσού. Επικαλείται ιδίως τη συμπεριφορά της Ελληνικής Δημοκρατίας και την αρχή της καλής πίστεως κατά το διεθνές δίκαιο.
- 72 Τρίτον και επικουρικώς, η Επιτροπή επικαλείται συμβατική ευθύνη της Ελληνικής Δημοκρατίας απορρέουσα από την προσωρινή εφαρμογή του προσθέτου μνημονίου μέσω σχέσεως εντολής. Επ' αυτού, η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι το άρθρο 14 του προσθέτου μνημονίου προέβλεψε την προσωρινή εφαρμογή του, πράγμα το οποίο, με την επιφύλαξη της επικυρώσεως, δημιούργησε συμβατικές υποχρεώσεις. Η Ελληνική Δημοκρατία, επομένως, προδήλως μετέσχε *de facto* στην εν λόγω προσωρινή εφαρμογή. Ειδικότερα, η Επιτροπή υποστηρίζει, δεύτερον, ότι οι σχέσεις μεταξύ των μετεχόντων κρατών και της ίδιας, συντονίστριας του σχεδίου, μπορούν να θεωρηθούν ως σχέσεις εντολέα προς εντολοδόχο. Ως εντολείς, τα κράτη μέλη όφειλαν να της επιστρέψουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ως εντολοδόχος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 73 Προεισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης του Άμστερνταμ, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου απαριθμούνται εξαντλητικά στο άρθρο 46 ΕΕ. Το άρθρο αυτό δεν προβλέπει καμία

αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο των διατάξεων του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ (διάταξη του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 2005, T-299/04, *Selmani* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-20*, σκέψεις 54 και 55).

- 74 Από τη δικογραφία της υπό κρίση υποθέσεως προκύπτει ότι οι σχέσεις μεταξύ Επιτροπής και κρατών μελών που απορρέουν από τη συνεργασία τους στο πλαίσιο της συλλήψεως, του σχεδιασμού και της εκτελέσεως των σχεδίων Abuja I και Abuja II καλύπτονται από τον τίτλο V της Συνθήκης ΕΕ (βλ., ειδικότερα, σκέψη 8 ανωτέρω). Εντούτοις, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή προέβη στην είσπραξη των επίμαχων ποσών με πράξη εκδοθείσα βάσει του δημοσιονομικού κανονισμού και του κανονισμού 2342/2002, οπότε η πράξη συμψηφισμού εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου. Δεδομένου ότι μια τέτοια πράξη μπορεί να αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως ασκούμενης σύμφωνα με το άρθρο 230 ΕΚ, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να επιληφθεί της υπό κρίση προσφυγής.
- 75 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί η οικονομικής φύσεως ευθύνη της Ελληνικής Δημοκρατίας για τα σχέδια Abuja I και Abuja II.
- 76 Πρώτον, όσον αφορά το σχέδιο Abuja I, η Ελληνική Δημοκρατία αποδέχθηκε καταρχήν την ευθύνη της για τις εν λόγω δαπάνες και, ειδικότερα, αναγνώρισε οφειλή 50 312,67 ευρώ και 11 000 USD, εκτός τόκων. Αντιθέτως, αμφισβητεί την ευθύνη της για το συνολικό ποσό των 72 714,47 ευρώ, με το οποίο τη χρέωσε η Επιτροπή για το σχέδιο Abuja I.
- 77 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου σύμφωνα με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του οργανισμού αυτού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση.

Κατά πάγια νομολογία, τα στοιχεία αυτά πρέπει να εμφανίζονται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής ή της αγωγής, ενδεχομένως, χωρίς άλλα στοιχεία προς στήριξή της. Προς διασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή ή αγωγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται πρέπει να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του σχετικού δικογράφου (διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Φεβρουαρίου 2005, T-19/01, Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-315, σκέψη 64).

78 Μολονότι αναγνωρίζει καταρχήν την ευθύνη της για το σχέδιο Abuja I, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι δεν κατέβαλε το επίμαχο χρέος λόγω ασυμφωνίας όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία τα επίμαχα μισθώματα κατέστησαν απαιτητά (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω). Πάντως, η Ελληνική Δημοκρατία δεν προέβαλε το επιχείρημα αυτό με το δικόγραφο της προσφυγής, υπό την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 77 ανωτέρω.

79 Πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή χρέωσε την Ελληνική Δημοκρατία με ποσό 72 714,47 ευρώ για το σχέδιο Abuja I, που αντιστοιχούσε στην προσωρινή μίσθωση των χώρων που χρησιμοποίησε η τελευταία μέχρι τις 13 Ιουλίου 2002. Η Επιτροπή κατένειμε τα σχετικά έξοδα βάσει λεπτομερών στοιχείων και βεβαίωσε την απαίτησή της με χρεωστικά σημειώματα. Επομένως η Ελληνική Δημοκρατία έχει το βάρος της αποδείξεως ότι ο υπολογισμός του ποσού αυτού είναι αβάσιμος ή εσφαλμένος. Όμως, η τελευταία δεν εξήγησε ούτε τη θέση της όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία κατέστησαν απαιτητά τα σχετικά μισθώματα ούτε τη διαφορά απόψεων μεταξύ της ίδιας και της Επιτροπής. Ομοίως, η Ελληνική Δημοκρατία δεν διευκρίνισε ούτε τα στοιχεία του εκ μέρους της υπολογισμού των ποσών των 50 312,67 ευρώ και των 11 000 USD ούτε τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να αναγνωρίσει την ευθύνη της για το σύνολο του ποσού των 72 714,47 ευρώ με το οποίο η Επιτροπή τη χρέωσε για το σχέδιο Abuja I.

80 Πράγματι, η Ελληνική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή πλανήθηκε όσον αφορά το οφειλόμενο ποσό. Επομένως, το Πρωτοδικείο αδυνατεί τόσο να εκτιμήσει αν η Επιτροπή πλανήθηκε κατά την εκτίμηση του οφειλομένου ποσού όσο και να αντικαταστήσει με το ποσό που δέχεται η Ελληνική Δημοκρατία το ποσό που εισέπραξε η Επιτροπή.

- 81 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται επίσης ότι τα χρεωστικά σημειώματα δεν ανέφεραν επακριβώς την περίοδο την οποία αφορούσαν (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω). Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, αφενός, αναγνώρισε καταρχήν την ευθύνη της για το εν λόγω χρέος και, αφετέρου, δεν προέβαλε αντιρρήσεις όταν έλαβε διάφορα χρεωστικά σημειώματα στο διάστημα μεταξύ 30 Νοεμβρίου 1997 και 31 Ιανουαρίου 2001. Επομένως, εναπέκειτο στην Ελληνική Δημοκρατία να αποδείξει ότι δεν ευθυνόταν για τα επίμαχα χρέη. Όμως, προδήλως δεν απέδειξε κάτι τέτοιο. Επιπλέον, όπως σημειώνεται στη σκέψη 79 ανωτέρω, η Ελληνική Δημοκρατία δεν εξήγησε γιατί θεωρούσε ότι δεν όφειλε τη διαφορά μεταξύ του ποσού που αποδέχεται και εκείνου που ζήτησε η Επιτροπή. Ακόμη, δεν διευκρινίζει σε τι συνίσταται η προβαλλόμενη ασάφεια των χρεωστικών σημειωμάτων.
- 82 Επομένως, το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ως προς την ευθύνη της για τα χρέη σχετικά με το σχέδιο Abuja I δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 83 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά το οποίο δεν υπέχει καμία οικονομική υποχρέωση όσον αφορά το σχέδιο Abuja II. Υπογραμμίζοντας ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των εταίρων καθορίζονται αποκλειστικά από το αρχικό και το πρόσθετο μνημόνιο, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι αποσύρθηκε από το σχέδιο αυτό, διότι ουδέποτε επικύρωσε το πρόσθετο μνημόνιο. Επομένως, από το άρθρο 15, παράγραφος 1, του αρχικού μνημονίου προκύπτει ότι δεν υπέχει καμία οικονομική υποχρέωση σχετικά με το σχέδιο Abuja II (βλ. σκέψεις 55 έως 62 ανωτέρω).
- 84 Συναφώς, το Πρωτοδικείο σημειώνει, καταρχάς, ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί ότι ενήργησε ως εταίρος που μετείχε καθ' ολοκληρία στο σχέδιο Abuja II για διάστημα πλέον των έξι ετών, ήτοι από τις 18 Απριλίου 1994 μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2000. Πράγματι, η Ελληνική Δημοκρατία, που διατείνεται εν προκειμένω ότι αποσύρθηκε από το σχέδιο Abuja II διότι ουδέποτε επικύρωσε το πρόσθετο μνημόνιο, μετείχε στο σχέδιο αυτό κατά τη διάρκεια δύο σχεδόν ετών μετά την υπογραφή του εν λόγω υπομνήματος τον Δεκέμβριο του 1998 (βλ. σκέψη 29 ανωτέρω). Ακόμα και αφού έλαβε τα έγγραφα της Επιτροπής σχετικά με το

σχέδιο Abuja II με περικοπές (βλ. σκέψεις 35 και 36 ανωτέρω), η Ελληνική Δημοκρατία δεν αποσύρθηκε επισήμως από το σχέδιο, αλλά περιορίστηκε να δηλώσει, με το από 2 Οκτωβρίου 2000 έγγραφό της, ότι δεν ήταν σε θέση να δώσει οριστική απάντηση επί της συμμετοχής της στο σχέδιο Abuja II (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω). Σταθερά, μεταξύ Απριλίου 1994 και Σεπτεμβρίου 2000 η Ελληνική Δημοκρατία με τη συμπεριφορά της έναντι των λοιπών εταίρων άφησε να εννοηθεί ότι εξακολουθούσε να μετέχει στο σχέδιο Abuja II. Με τον τρόπο αυτό δημιούργησε στους λοιπούς εταίρους την προσδοκία ότι θα εξακολουθούσε να ευθύνεται οικονομικά για το σχέδιο Abuja II. Επομένως, η εκτίμηση των υποχρεώσεων της Ελληνικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να περιοριστεί στο αρχικό και το πρόσθετο μνημόνιο για την εκτίμηση αυτή πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι προσδοκίες τις οποίες το εν λόγω κράτος μέλος δημιούργησε στους εταίρους με τη συμπεριφορά του.

⁸⁵ Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αρχή της καλής πίστεως είναι κανόνας του εθιμικού διεθνούς δημοσίου δικαίου, την ύπαρξη του οποίου έχει αναγνωρίσει το συσταθέν στο πλαίσιο της Κοινωνίας των Εθνών Διαρκές Δικαστήριο Διεθνούς Δικαιοσύνης (βλ. απόφαση της 25ης Μαΐου 1926, *Intérêts allemands en Haute-Silésie polonaise*, Cour permanente de justice internationale, σειρά A, 7, σ. 30 και 39), στη συνέχεια δε το Διεθνές Δικαστήριο, και ότι, κατά συνέπεια, δεσμεύει εν προκειμένω την Κοινότητα καθώς και τους λοιπούς εταίρους.

⁸⁶ Η αρχή αυτή έχει κωδικοποιηθεί με το άρθρο 18 της Συμβάσεως της Βιέννης περί του δικαίου των συνθηκών, της 23ης Μαΐου 1969 [ΝΔ 402/74, ΦΕΚ 141/74], που ορίζει τα ακόλουθα:

«Το κράτος υποχρεούται όπως απόσχη εκ πράξεων, αίτινες θα απεστέρουν συνθήκην τινά του αντικειμένου και σκοπού ταύτης οσάκις:

α) υπέγραψε την συνθήκην ή προέβη εις ανταλλαγήν οργάνων αποτελούντων συνθήκην υπό την επιφύλαξιν της επικυρώσεως, αποδοχής ή

β) εξεδήλωσε την συναίνεσιν όπως δεσμευθή δια της συνθήκης εντός της περιόδου ήτις προηγείται της θέσεως εν ισχύι της συνθήκης και υπό τον όρον ότι η διαδικασία αυτή δεν θα καθυστερήση αδικαιολογήτως.»

⁸⁷ Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι η αρχή της καλής πίστεως αποτελεί, στο δημόσιο διεθνές δίκαιο, την κορωνίδα της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η οποία, κατά τη νομολογία, αποτελεί μέρος της κοινοτικής έννομης τάξεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Ιανουαρίου 1997, T-115/94, Opel Austria κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-39, σκέψη 93).

⁸⁸ Δεν αμφισβητείται ότι, στις 18 Απριλίου 1994, η Ελληνική Δημοκρατία υπέγραψε το αρχικό μνημόνιο και ότι επίσης το επικύρωσε. Επομένως, κατά το προοίμιο του εν λόγω υπομνήματος, υπήρξε ένας από τους εταίρους του σχεδίου Abuja II που αποφάσισαν την ανέγερση κοινού κτιριακού συγκροτήματος πρεσβειών «με πνεύμα αμοιβαίας ωφέλειας». Η ως άνω ιδιότητα του εταίρου συνεπάγεται ορισμένες αυξημένες υποχρεώσεις συνεργασίας και αλληλεγγύης μεταξύ των συμμετεχόντων.

⁸⁹ Το αρχικό μνημόνιο αφορά τα προκαταρκτικά στάδια του σχεδίου Abuja II. Μολονότι το υπόμνημα αυτό, ιδίως τα άρθρα 11 έως 15, επιδέχεται κριτική λόγω της ασαφείας του, δεν αμφισβητείται ότι εξ αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή ανέλαβε την υποχρέωση να καλύψει το κόστος των προπαρασκευαστικών εργασιών ύψους 140 000 ευρώ και ότι όλοι οι εταίροι έπρεπε να της επιστρέψουν το εν λόγω κόστος ανάλογα με το μερίδιο που τους αναλογούσε στο σχέδιο σε περίπτωση υλοποίησής του (βλ. ιδίως το άρθρο 12 του αρχικού μνημονίου, που παρατίθεται στη σκέψη 12 ανωτέρω). Τα μέρη επιβεβαίωσαν επίσης, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι από τα άρθρα 11 έως 15 του αρχικού μνημονίου προκύπτει ότι, μετά το πρώτο στάδιο που αφορά την αρχική σύλληψη, οι εταίροι που ενδιαφέρονταν να συνεχιστεί το σχέδιο θα υπέγραφαν ένα πρόσθετο μνημόνιο σχετικά με τα λεπτομερή σχέδια του κτιρίου και τη λεπτομερή χρηματοδότηση του σχεδίου.

- 90 Κατόπιν της υπογραφής του αρχικού μνημονίου, η Επιτροπή, με τη συναίνεση των εταίρων, υπέγραψε συμβάσεις με τους συμβούλους (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω). Μολονότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι το κόστος αυξήθηκε σε σχέση με τις αρχικές προβλέψεις, κατά τις συσκέψεις των υπευθύνων για το σχέδιο επιτροπών (βλ. σκέψεις 18 έως 23 ανωτέρω), οι συμμετέχοντες εταίροι, στους οποίους συγκαταλέγεται η Ελληνική Δημοκρατία, δεν αμφισβήτησαν τις γενόμενες δαπάνες.
- 91 Πρέπει να σημειωθεί ότι από το αρχικό μνημόνιο, το οποίο υπέγραψε και επικύρωσε η Ελληνική Δημοκρατία, προκύπτει ότι η συμμετοχή των κρατών μελών στο σχέδιο προσδιορίστηκε σε συνάρτηση με τη ζητούμενη για την κάθε αντιπροσωπεία επιφάνεια και περιελάμβανε ένα μέρος τους κόστους των κοινών και των δημοσίων χώρων (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Η Ελληνική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί ότι ζήτησε επιφάνεια 591 m² για την πρεσβεία της, οπότε η συμμετοχή της στο σχέδιο, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής των δεκατεσσάρων εταίρων, καθορίστηκε αρχικά στο 5,06 %.
- 92 Μετά το στάδιο του αρχικού σχεδιασμού και αντίθετα προς όσα προέβλεπε το αρχικό μνημόνιο (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω), οι εταίροι αποφάσισαν να συνεχίσουν το σχέδιο και να φέρουν τις δαπάνες σχετικά με τα λεπτομερή σχέδια του κτιρίου, πριν καταρτιστεί το πρόσθετο μνημόνιο. Ειδικότερα, η ομάδα διοικητικών υποθέσεων ΚΕΠΠΑ, κατά τη συνεδρίασή της στις 24 Φεβρουαρίου 1997, στην οποία μετείχαν δύο εκπρόσωποι της Ελληνικής Δημοκρατίας, ανέθεσε στην Επιτροπή να συνάψει τις αναγκαίες συμφωνίες με τους αρχιτέκτονες για την εκπόνηση των λεπτομερών σχεδίων χωρίς να αναμένει το πρόσθετο μνημόνιο (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω). Προβλέφθηκε ότι, «όπως και στις προηγούμενες περιπτώσεις, οι προκαταβολές που θα κατέβαλε η Επιτροπή [θα επιστέφονταν] αργότερα από τους άλλους συμμετέχοντες κατά τις διαδικασίες που προβλέπει προς τούτο το αρχικό μνημόνιο».
- 93 Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό στοιχείο. Αποφασίζοντας να καταρτίσουν λεπτομερή σχέδια χωρίς να αναμείνουν την κατάρτιση του προσθέτου μνημονίου, οι εταίροι προχώρησαν περαιτέρω σε σχέση με τα προκαταρκτικά στάδια, συνάπτοντας οπωσδήποτε σιωπηρώς, με τον τρόπο αυτό, τη συμφωνία να υλοποιήσουν το

σχέδιο. Όσον αφορά τις δαπάνες που συνεπαγόταν η απόφαση αυτή, οι εταίροι προφανώς δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν τις διαδικασίες που προβλέπει το πρόσθετο μνημόνιο, το οποίο δεν είχε ακόμη εγκριθεί (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Επομένως, αναφερόμενοι στην επιστροφή των προκαταβολών που προέβλεπε το αρχικό μνημόνιο, οι εταίροι πράγματι παρέπεμψαν στο άρθρο 12 αυτού, κατά το οποίο, αν το σχέδιο υλοποιείτο, οι εταίροι θα κάλυπταν το ποσό των προπαρασκευαστικών εργασιών που είχε προκαταβάλει η Επιτροπή (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω). Όμως, δεδομένου ότι οι εταίροι αποφάσισαν κατά τη συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 1997 να υλοποιήσουν το σχέδιο, δεν ήταν πλέον ελεύθεροι να αποσυρθούν από το σχέδιο αυτό χωρίς να επιστρέψουν το μερίδιό τους για τις προκαταρκτικές και τις μεταγενέστερες δαπάνες.

94 Μολονότι ορισμένα κράτη μέλη αποσύρθηκαν από το σχέδιο στη συνέχεια (βλ. σκέψεις 25 και 27 ανωτέρω), η Ελληνική Δημοκρατία δεν προέβη σε καμία ενέργεια ικανή να δημιουργήσει αμφιβολίες για τη συμμετοχή της. Επιπλέον, δεν προέβαλε καμία αντίρρηση όσον αφορά τις δαπάνες σχετικά με την κύρια σύμβαση, ύψους 1 895 696 ευρώ, που συνήφθη με τους συμβούλους στις 12 Νοεμβρίου 1997 (βλ. σκέψη 26 ανωτέρω).

95 Στις 9 Δεκεμβρίου 1998 η Ελληνική Δημοκρατία και οι λοιποί εταίροι που δεν είχαν αποσυρθεί από το σχέδιο υπέγραψαν το πρόσθετο μνημόνιο (βλ. σκέψη 29 ανωτέρω). Επιπλέον, τους επόμενους μήνες η Ελληνική Δημοκρατία συμπεριφέρθηκε ως καθ' ολοκληρία εταίρος στο σχέδιο. Μόνον το καλοκαίρι του 2000 εκδήλωσε, για πρώτη φορά, μίαν επιφύλαξη όσον αφορά τη συνέχιση της συμμετοχής της, πράγμα το οποίο οδήγησε την Επιτροπή να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αποσύρθηκε από το σχέδιο (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω).

96 Δεν αμφισβητείται ότι η Ελληνική Δημοκρατία εδικαιούτο να αποσυρθεί από το σχέδιο. Εντούτοις, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της εξελίξεως των αναληφθεισών υποχρεώσεων από το αρχικό στάδιο και παρά τη μη επικύρωση του προσθέτου μνημονίου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να αποσυρθεί χωρίς να υπέχει ευθύνη για τις δαπάνες που συνδέονταν με τη συμμετοχή της στο σχέδιο Abuja II.

- 97 Η Ελληνική Δημοκρατία, υπογράφοντας το πρόσθετο μνημόνιο, όφειλε να ενεργήσει καλοπίστως έναντι των λοιπών εταίρων. Η υποχρέωση αυτή κατέστη ακόμη επιτακτικότερη λόγω του γεγονότος ότι η Ελληνική Δημοκρατία υπέγραψε και επικύρωσε το αρχικό μνημόνιο και ήταν, από τις 18 Απριλίου 1994 μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2000, «συμμετέχων εταίρος» στο σχέδιο. Συναφώς, αφενός, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία μετέσχε στις συσκέψεις των επιτροπών που ήταν υπεύθυνες για το σχέδιο και ενέκρινε τις δαπάνες της Επιτροπής. Αφετέρου, η Ελληνική Δημοκρατία ζήτησε να έχει η πρεσβεία της στο κτιριακό συγκρότημα επιφάνεια 591 m² και δέχθηκε, κατόπιν της αποσύρσεως ορισμένων κρατών μελών από το σχέδιο, να αυξηθεί η επιφάνεια αυτή σε 677 m² (βλ. διαγωνισμό της 28ης Απριλίου 1999). Εκ των πραγμάτων μετέσχε πλήρως στη διαδικασία σχετικά με τον διαγωνισμό για το σχέδιο το 1999 και το 2000 και ο εκπρόσωπός της μετέσχε στην αξιολόγηση των κατασκευαστικών εταιριών (βλ. σκέψεις 31 και 33 ανωτέρω).
- 98 Επιπλέον, η Ελληνική Δημοκρατία δεν εξέφρασε αμφιβολίες όσον αφορά τη συμμετοχή της στο σχέδιο μεταξύ 18ης Απριλίου 1994 και 30ής Σεπτεμβρίου 2000. Αν θεωρούσε ότι δεν είχε καμία οικονομική ευθύνη πριν από την επικύρωση του προσθέτου μνημονίου, όφειλε να αντιταχθεί στις διαταγές προς πληρωμή της 10ης Ιουνίου 1998 και της 17ης Φεβρουαρίου 2000, τις οποίες της απέστειλε η Επιτροπή όσον αφορά το σχέδιο Abuja II (βλ. σκέψεις 28, 32 και 34 ανωτέρω). Επιπλέον, ουδέποτε εκδήλωσε την πρόθεση να αποσυρθεί ή να μην επικυρώσει το πρόσθετο μνημόνιο, παρά την αποχώρηση πολλών κρατών μελών και τη συνακόλουθη τροποποίηση του δικού της μεριδίου στο σχέδιο. Πρέπει να σημειωθεί συναφώς ότι, κατά τη Σύμβαση της Βιέννης περί του δικαίου των συνθηκών (βλ. σκέψη 86 ανωτέρω), συμβαλλόμενο μέρος που επιθυμεί να αποσυρθεί από διεθνή συμφωνία είναι υποχρεωμένο να ενημερώσει σχετικά τα λοιπά μέρη (άρθρα 65 και 67).
- 99 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Ελληνική Δημοκρατία συμπεριφέρθηκε ως εταίρος που μετείχε καθ' ολοκληρία στο σχέδιο. Με τη συμπεριφορά της έναντι των λοιπών εταίρων άφησε να εννοηθεί ότι αναγνώριζε και ενέκρινε τις υποχρεώσεις που αναλάμβανε η Επιτροπή στο όνομα των εταίρων. Έτσι, ενέπνευσε στους εταίρους εμπιστοσύνη όσον αφορά την εκ μέρους της ανάληψη των οικονομικών υποχρεώσεων που απέρρεαν από το σχέδιο. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συμμετοχή της στο σχέδιο, ειδικότερα η επιφανείας 677 m² πρεσβείας της, είχε άμεση επίπτωση επί του συνολικού κόστους του σχεδίου.

Επομένως, δυνάμει της αρχής της καλής πίστεως, η Ελληνική Δημοκρατία δεν μπορούσε να αποφύγει τις οικονομικές ευθύνες της επικαλούμενη το γεγονός ότι δεν επικύρωσε το πρόσθετο μνημόνιο.

¹⁰⁰ Εξάλλου, οι υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας απορρέουν επίσης από το αρχικό μνημόνιο. Όπως αναγνώρισε η Ελληνική Δημοκρατία (βλ. σκέψη 56 ανωτέρω), από το άρθρο 15, παράγραφος 1, του αρχικού μνημονίου προκύπτει σαφώς ότι ο συμμετέχων εταίρος που δεν υπογράφει το πρόσθετο μνημόνιο μπορεί να αποφύγει τις οικονομικές υποχρεώσεις που απορρέουν από το σχέδιο (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω). Όμως, δεν αμφισβητείται ότι η Ελληνική Δημοκρατία υπέγραψε το πρόσθετο μνημόνιο. Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, το άρθρο 15, παράγραφος 1, του αρχικού μνημονίου πρέπει να ερμηνευθεί αυστηρά, σε αντίθεση με την ερμηνεία που του δίδει η Ελληνική Δημοκρατία.

¹⁰¹ Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η επικύρωση του προσθέτου μνημονίου αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την έναρξη της ισχύος του (βλ. σκέψη 57 ανωτέρω). Το Πρωτοδικείο τονίζει, επ' αυτού, ότι, δυνάμει του άρθρου 14 του προσθέτου μνημονίου, αυτό έχει εφαρμογή προσωρινά από την πρώτη ημέρα του δεύτερου μήνα μετά την υπογραφή του. Δεδομένου ότι οι εταίροι υπέγραψαν το μνημόνιο αυτό στις 9 Δεκεμβρίου 1998, τούτο είχε εφαρμογή από 1ης Φεβρουαρίου 1999. Επομένως, το πρόσθετο μνημόνιο ίσχυε προσωρινά για την Ελληνική Δημοκρατία μέχρι τον Οκτώβριο του 2000. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αγνοεί την εν λόγω προσωρινή εφαρμογή επικαλούμενη το γεγονός ότι δεν επικύρωσε το μνημόνιο.

¹⁰² Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι τα οκτώ άλλα κράτη μέλη που αποσύρθηκαν από το σχέδιο κατέβαλαν το μερίδιό τους επί των δαπανών, έστω και αν δεν επικύρωσαν όλα το πρόσθετο μνημόνιο.

¹⁰³ Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η Ελληνική Δημοκρατία είναι υπεύθυνη για όλες τις δαπάνες που συνδέονται με τη συμμετοχή της στο σχέδιο Abuja II.

¹⁰⁴ Η Ελληνική Δημοκρατία παραδέχεται ότι οι λοιποί εταίροι δεν μπορούσαν βασίμως να αναμένουν ότι η ίδια θα αναλάμβανε τις οριστικές συμβατικές υποχρεώσεις της παρά μόνον αν «δεν είχε λάβει χώρα ριζική μεταβολή των συνθηκών» (βλ. σκέψη 65 ανωτέρω). Όμως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ελληνική Δημοκρατία, όσον αφορά ένα σχέδιο ανεγέρσεως κτιρίου, η αύξηση του κόστους ενός σχεδίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «ριζική μεταβολή των συνθηκών». Επιπλέον, η Ελληνική Δημοκρατία αποδέχθηκε την αύξηση του κόστους του σχεδίου, που ήταν γνωστή από τα αρχικά στάδια του σχεδίου Abuja II (βλ. σκέψη 90 ανωτέρω), και δεν προέβαλε καμία αντίρρηση όταν το μερίδιό της αυξήθηκε κατόπιν της αποσύρσεως ορισμένων κρατών μελών μεταξύ 1997 και 1999.

¹⁰⁵ Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του μόνου προβαλλόμενου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου που στηρίζεται σε παράβαση του δημοσιονομικού κανονισμού και του κανονισμού 2342/2002

Επιχειρήματα των διαδίκων

¹⁰⁶ Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, προβαίνοντας σε είσπραξη με συμψηφισμό των επίμαχων ποσών, παρέβη τον δημοσιονομικό κανονισμό και τον κανονισμό 2342/2002.

¹⁰⁷ Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση με όσα εκθέτει η Επιτροπή, είναι προφανές ότι υπήρχε αβεβαιότητα ως προς το ύψος και την αιτιολογία των ζητούμενων ποσών, τόσο για το σχέδιο Abuja I όσο και για το σχέδιο Abuja II. Με τρία διαδοχικά έγγραφα της 29ης Μαΐου 2002, τη 11ης Οκτωβρίου 2002 και της 31ης Ιανουαρίου 2003, η Επιτροπή την κάλεσε να καταβάλει τρία εντελώς

διαφορετικά ποσά για τα επίμαχα σχέδια (αντιστοίχως 1 276 484,50 ευρώ, 861 813,87 ευρώ και 516 374,96 ευρώ). Επομένως, η καθυστέρηση στην πληρωμή του οφειλομένου ποσού εξηγείται από τη μη διευκρίνιση κάποιων στοιχείων που περιλαμβάνονταν στα αποσταλέντα χρεωστικά σημειώματα, καθώς και από τις μεγάλες διαφορές μεταξύ των σχετικών ποσών (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω). Συναφώς, η Ελληνική Δημοκρατία υπενθυμίζει ότι το χρέος ύψους 1 276 484,50 ευρώ ακυρώθηκε ως μη οφειλόμενο.

- 108 Η Ελληνική Δημοκρατία προσθέτει ότι η Επιτροπή παρέβη τις αρχές που διέπουν την είσπραξη με συμψηφισμό τις οποίες θέτουν τα άρθρα 77 έως 89 του κανονισμού 2342/2002. Ειδικότερα, δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 83 του κανονισμού 2342/2002, κατά το οποίο η απαίτηση πρέπει να είναι βεβαία και εκκαθαρισμένη για να υπάρξει έγκυρος συμψηφισμός.
- 109 Επιπλέον, ο δημοσιονομικός κανονισμός και ο κανονισμός 2342/2002 περιλαμβάνουν διατάξεις περί προστασίας των οικονομικών συμφερόντων των Κοινοτήτων (άρθρα 78, παράγραφος 1, και 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 2342/2002). Όμως, εν προκειμένω, το ποσό του συμψηφισμού που αφορά το σχέδιο Abuja II δεν αφορά τις απαιτήσεις των Κοινοτήτων έναντι της Ελληνικής Δημοκρατίας, αλλά ενδεχόμενες απαιτήσεις των εταίρων στο σχέδιο Abuja II, αποκλειστικά στο πλαίσιο των διατάξεων του αρχικού μνημονίου. Η Ελληνική Δημοκρατία συνάγει εξ αυτού ότι η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να επικαλείται διαδικασίες που προβλέπει ο δημοσιονομικός κανονισμός.
- 110 Η Επιτροπή διατείνεται ότι κακώς η προσφεύγουσα αμφισβήτησε τις απαιτήσεις αυτές, οι οποίες είναι βέβαιες, εκκαθαρισμένες και απαιτητές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 111 Πρέπει να σημειωθεί καταρχάς ότι από το πεδίο εφαρμογής του δημοσιονομικού κανονισμού, ειδικότερα από το άρθρο 1 αυτού, προκύπτει ότι η διαδικασία

εισπράξεως με συμψηφισμό, την οποία προβλέπει στο άρθρο 73, παράγραφος 1 (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω), δεν έχει εφαρμογή παρά μόνο στα ποσά που περιλαμβάνονται στον κοινοτικό προϋπολογισμό. Όμως, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή edικαιούτο να συμπεριλάβει στον κοινοτικό προϋπολογισμό τις δαπάνες των σχεδίων Abuja I και Abuja II, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 268 ΕΚ, που προβλέπει την αναγραφή στον προϋπολογισμό τόσο των δαπανών της Κοινότητας όσο και ορισμένων δαπανών που βαρύνουν τα κοινοτικά όργανα βάσει των διατάξεων της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση όσον αφορά την κοινή εξωτερική πολιτική και την πολιτική ασφαλείας.

- 112 Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, η Επιτροπή παρέβη τον δημοσιονομικό κανονισμό και τον κανονισμό 2342/2002, διότι οι επίμαχες απαιτήσεις δεν ήταν «βέβαιες και εκκαθαρισμένες» υπό την έννοια των ως άνω κανονισμών. Η Ελληνική Δημοκρατία υπογραμμίζει ιδίως την αβεβαιότητα που υπήρχε ως προς το ύψος και την αιτιολογία των ζητούμενων ποσών (βλ. σκέψεις 106 έως 108 ανωτέρω).
- 113 Επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι ο δημοσιονομικός κανονισμός και ο κανονισμός 2342/2002 περιλαμβάνουν λεπτομερείς κανόνες σχετικά με το δικαίωμα της Επιτροπής να προβαίνει σε είσπραξη με συμψηφισμό.
- 114 Το άρθρο 73, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού προβλέπει ότι ο υπόλογος προβαίνει σε είσπραξη με συμψηφισμό και κατά το οφειλόμενο ποσό των δεόντως βεβαιωμένων από τον αρμόδιο διατάκτη απαιτήσεων των Κοινοτήτων έναντι κάθε οφειλέτη ο οποίος έχει και ο ίδιος απαίτηση βεβαία, εκκαθαρισμένη και απαιτητή έναντι των Κοινοτήτων (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω).
- 115 Όσον αφορά την εφαρμοστέα διαδικασία, το άρθρο 71 του δημοσιονομικού κανονισμού προβλέπει ότι ο αρμόδιος διατάκτης πρέπει καταρχάς να βεβαιώσει την απαίτηση, δηλαδή να επαληθεύσει την ύπαρξη των οφειλών του οφειλέτη, να προσδιορίσει ή να επαληθεύσει το υποστατό της οφειλής και να επαληθεύσει τους όρους υπό τους οποίους η οφειλή καθίσταται απαιτητή (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω). Το

άρθρο 79 του κανονισμού 2342/2002 επιτάσσει να βεβαιώνεται ο διατάκτης μεταξύ άλλων για τον «βέβαιο χαρακτήρα» της απαιτήσεως, η οποία πρέπει να είναι απαλλαγμένη από όρους. Υποχρεούται επίσης να βεβαιώνεται για τον «εκκαθαρισμένο χαρακτήρα» της απαιτήσεως, το ποσό της οποίας πρέπει να είναι προσδιορισμένο σε χρήμα και με ακρίβεια, καθώς και για τον «ληξιπρόθεσμο χαρακτήρα» της, δηλαδή ότι η απαίτηση δεν τελεί υπό προθεσμία (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω). Επιπλέον, το άρθρο 80 του κανονισμού 2342/2002 ορίζει ότι κάθε βεβαίωση απαιτήσεως στηρίζεται στα δικαιολογητικά έγγραφα που πιστοποιούν τα δικαιώματα των Κοινοτήτων.

- 116 Κάθε απαίτηση θεωρούμενη ως «βεβαία, εκκαθαρισμένη και απαιτητή» πρέπει να διαπιστώνεται με ένταλμα εισπράξεως εγχειριζόμενο στον υπόλογο το οποίο εκδίδει ο αρμόδιος διατάκτης (άρθρο 71, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού). Το ένταλμα εισπράξεως είναι η πράξη με την οποία ο αρμόδιος διατάκτης δίδει εντολή στον υπόλογο να εισπράξει τη βεβαιωθείσα απαίτηση (άρθρο 78, παράγραφος 2, του κανονισμού 2342/2002).
- 117 Εν προκειμένω, η Ελληνική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι ο διατάκτης πλανήθηκε καταλήγοντας ότι η επίμαχη απαίτηση ήταν «βεβαία, εκκαθαρισμένη και απαιτητή».
- 118 Πρέπει να υπογραμμιστεί συναφώς ότι δεν αποκλείεται ο συμψηφισμός δυνάμει του άρθρου 73, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού όταν κάποια οφειλή αμφισβητείται ή όταν διενεργήθηκαν διαπραγματεύσεις μεταξύ της Επιτροπής και του οφειλέτη για την οφειλή αυτή. Σε αντίθετη περίπτωση ο οφειλέτης θα μπορούσε να καθυστερεί επ' άπειρον την εξόφληση του χρέους του.
- 119 Πράγματι, με το από 29 Δεκεμβρίου 2003 έγγραφό της, η Ελληνική Δημοκρατία ζήτησε από τον μόνιμο εκπρόσωπό της στην ΕΕ να βεβαιωθεί ότι η Επιτροπή θα προέβαινε σε συμψηφισμό, τουλάχιστον όσον αφορά το σχέδιο Abuja II (βλ. σκέψη 42 ανωτέρω).

- 120 Παρά το από 29 Δεκεμβρίου 2003 έγγραφό της, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει εν προκειμένω ότι οι απαιτήσεις δεν ήταν βέβαιες και εκκαθαρισμένες, διότι η Επιτροπή κάλεσε την Ελληνική Δημοκρατία να καταβάλει τρία εντελώς διαφορετικά ποσά για τα επίμαχα σχέδια (βλ. σκέψη 107 ανωτέρω). Μολονότι είναι δυνατό να υπήρχε κάποια αβεβαιότητα το 2002 όσον αφορά τις απαιτήσεις, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, κατόπιν των ανακοινώσεων μεταξύ των μερών και ύστερα από νέα εξέταση του φακέλου, η Επιτροπή κατέληξε σε ένα βέβαιο συμπέρασμα όσον αφορά τα οφειλόμενα ποσά το 2004 όταν προέβη στην είσπραξη.
- 121 Πρέπει να τονιστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία δέχεται ότι η Επιτροπή ακύρωσε το χρεωστικό σημείωμα για 1 276 484,50 ευρώ ένα και πλέον έτος πριν από την είσπραξη με συμψηφισμό, τον Μάρτιο του 2004 (βλ. σκέψη 107 ανωτέρω). Το σημείωμα αυτό αφορούσε το κόστος κατασκευής σχετικά με το σχέδιο Abuja II, ενώ δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η Επιτροπή δεν επιδίωξε να εισπράξει το ποσό αυτό με την προσβαλλόμενη πράξη. Επομένως, το επίμαχο χρεωστικό σημείωμα δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω.
- 122 Όσον αφορά το έγγραφο της 11ης Οκτωβρίου 2002, με το οποίο η Επιτροπή ζήτησε την καταβολή 861 813,87 ευρώ και 11 000 USD σχετικά με τα σχέδια Abuja I και Abuja II, η Επιτροπή μείωσε το ποσό αυτό αρκετό χρόνο πριν από την απόφασή της περί εισπράξεως της σχετικής οφειλής. Πράγματι, με το από 31 Ιανουαρίου 2003 έγγραφό της η Επιτροπή ζήτησε την καταβολή 516 374,96 ευρώ και 12 684,89 USD.
- 123 Κατόπιν του τελευταίου χρεωστικού σημειώματος της 28ης Μαρτίου 2003 και της προσauξήσεως με τόκους λόγω μη εξοφλήσεως, η Επιτροπή, με το από 16 Φεβρουαρίου 2004 έγγραφό της, καθόρισε το οφειλόμενο ποσό σε 565 656,80 ευρώ (βλ. σκέψη 43 ανωτέρω). Προσάρτησε τα ένδεκα χρεωστικά σημειώματα που αντιστοιχούν στο διάστημα από 20 Αυγούστου 1997 μέχρι 28 Μαρτίου 2003 και διατύπωσε την πρόθεσή της να προβεί σε είσπραξη με συμψηφισμό.

- 124 Επιπλέον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Επιτροπή, για να εκδώσει την προσβαλλόμενη πράξη, στηρίχθηκε σε δικαιολογητικά έγγραφα που πιστοποιούν τα δικαιώματα των Κοινοτήτων σύμφωνα με το άρθρο 71 του δημοσιονομικού κανονισμού και το άρθρο 80 του κανονισμού 2342/2002. Τα δικαιολογητικά αυτά έγγραφα περιελάμβαναν το αρχικό μνημόνιο που υπέγραψε και επικύρωσε η Ελληνική Δημοκρατία, το πρόσθετο μνημόνιο που επίσης υπέγραψε η Ελληνική Δημοκρατία, τα πρακτικά των συσκέψεων κατά τη διάρκεια των οποίων η Επιτροπή έλαβε εντολή από τους εταίρους, μεταξύ των οποίων η Ελληνική Δημοκρατία, να συνεχίσει το σχέδιο Abuja II χωρίς να αναμένει την ολοκλήρωση του προσθέτου μνημονίου, τα στοιχεία σχετικά με τη συμμετοχή της Ελληνικής Δημοκρατίας στην προκήρυξη διαγωνισμού για το σχέδιο το 1999 και το 2000, καθώς και διάφορα άλλα έγγραφα σχετικά με τις δαπάνες που συνδέονταν με το σχέδιο Abuja I στις οποίες προέβη η Ελληνική Δημοκρατία μέχρι τις 13 Ιουλίου 2002.
- 125 Επιπλέον, καθένα από τα 11 χρεωστικά σημειώματα που απηύθυνε η Επιτροπή στην Ελληνική Δημοκρατία και επισυνάπτονται στο έγγραφο της 16ης Φεβρουαρίου 2004 έταξε προθεσμία καταβολής, όπως προβλέπει το άρθρο 78 του κανονισμού 2342/2002, ενώ δεν αμφισβητείται ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν εξόφλησε το χρέος της εντός των ταχθεισών προθεσμιών.
- 126 Η Ελληνική Δημοκρατία δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η Επιτροπή δεν ακολούθησε τη διαδικασία που προβλέπουν οι ως άνω κανονισμοί και ότι δεν edικαιούτο να συναγάγει ότι η απαίτηση ήταν «βεβαία, εκκαθαρισμένη και απαιτητή». Ειδικότερα, η Ελληνική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι οι οφειλές της εξαρτώνταν από όρους αλλ' ούτε και ότι το οφειλόμενο ποσό δεν είχε προσδιοριστεί επακριβώς (βλ. σκέψη 115 ανωτέρω).
- 127 Πράγματι, όσον αφορά το σχέδιο Abuja II, η Ελληνική Δημοκρατία δεν υποστήριξε ότι η απαίτηση δεν ήταν βεβαία και εκκαθαρισμένη. Περιορίστηκε να υποστηρίξει ότι δεν είχε καμία οικονομική υποχρέωση σχετικά με το σχέδιο αυτό, επιχείρημα το οποίο απέρριψε το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως.

- 128 Όσον αφορά το σχέδιο Abuja I, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να προβεί στην είσπραξη παρά τις διαπραγματεύσεις που διεξάγονταν. Όμως, όπως σημείωσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 118 ανωτέρω, η ύπαρξη διαπραγματεύσεων δεν μπορούσε να εμποδίσει την Επιτροπή να προβεί στην είσπραξη. Από ένα έγγραφο της Επιτροπής της 12ης Ιουνίου 2003 προκύπτει ιδίως ότι η Επιτροπή γνώριζε την αντίρρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας όσον αφορά το σχέδιο Abuja I από την ημερομηνία αυτή. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή edικαιούτο να απορρίψει την εν λόγω αντίρρηση και, συνεχίζοντας τις διαδικασίες που προβλέπει ο δημοσιονομικός κανονισμός και ο κανονισμός 2342/2002, να προβεί τον Μάρτιο του 2004 σε είσπραξη με συμψηφισμό.
- 129 Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, η Επιτροπή δεν edικαιούτο να προβεί σε είσπραξη με συμψηφισμό διότι οι προαναφερθέντες κανονισμοί σκοπούν στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Κοινοτήτων. Όμως, οι προβαλλόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις των εταίρων και όχι της Κοινότητας (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω).
- 130 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι επίμαχες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις της Κοινότητας. Όσον αφορά το σχέδιο Abuja I, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή, με τη συμφωνία των κρατών μελών, μίσθωνε το σχετικό κτίριο και υπεκμίσθωνε με τη σειρά της ορισμένους χώρους γραφείων στα κράτη αυτά. Η Επιτροπή παρείχε επίσης ορισμένες υπηρεσίες στα κράτη μέλη. Τα κράτη αυτά, μεταξύ των οποίων η Ελληνική Δημοκρατία, χρησιμοποίησαν τους χώρους γραφείων έχοντας πλήρη γνώση του γεγονότος ότι η Επιτροπή είχε αναλάβει υποχρεώσεις έναντι του κυρίου του κτιρίου στο όνομα όλων εκείνων που το χρησιμοποιούσαν. Πράγματι, η Επιτροπή ενεργούσε συναφώς ως εντολοδόχος τους.
- 131 Όσον αφορά το σχέδιο Abuja II, η Επιτροπή ήταν επίσης ο εντολοδόχος των συμμετεχόντων μερών (βλ., για παράδειγμα, τα άρθρα 11 και 12 του αρχικού μνημονίου, σκέψεις 11 και 12 ανωτέρω). Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Επιτροπή προκατέβαλε τα αμφισβητούμενα ποσά για λογαριασμό των κρατών μελών και ως προκαταβολή για τη δική της συνολική συμμετοχή στο σχέδιο. Επομένως, τα επίμαχα ποσά οφείλονταν στην Κοινότητα και όχι στους εταίρους.

- 132 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ελληνική Δημοκρατία, οι προϋποθέσεις που προβλέπονται για την είσπραξη με συμψηφισμό πληρούνταν κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης πράξεως.
- 133 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του αιτήματος της Επιτροπής να αφαιρεθεί από τη δικογραφία η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1998

- 134 Όσον αφορά την ένσταση που προέβαλε η Επιτροπή σχετικά με τη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1998 (βλ. σκέψη 48 ανωτέρω), πρέπει να υπομνησθεί ότι θα ήταν αντίθετο προς το δημόσιο συμφέρον, το οποίο επιβάλλει να μπορούν τα κοινοτικά όργανα να επωφελούνται από τις γνωμοδοτήσεις των νομικών υπηρεσιών τους, γνωμοδοτήσεις παρεχόμενες με πλήρη ανεξαρτησία, να γίνει δεκτό ότι τέτοιου είδους εσωτερικά έγγραφα είναι δυνατό να προσκομίζονται από τρίτους σε σχέση με τις υπηρεσίες οι οποίες ζήτησαν τη σύνταξή τους, στο πλαίσιο διαφοράς ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς η προσκόμισή τους να έχει εγκριθεί από το οικείο όργανο ή να έχει διαταχθεί από το Πρωτοδικείο (διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2002, C-445/00, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-9151, σκέψη 12, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Ιανουαρίου 2005, T-357/03, Gollnisch κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2005, σ. II-1, σκέψη 34).
- 135 Εν προκειμένω, η Ελληνική Δημοκρατία δεν προέβαλε ότι το Συμβούλιο επέτρεψε την προσκόμιση της επίμαχης γνωμοδοτήσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής και να αφαιρεθεί η γνωμοδότηση αυτή από τη δικογραφία.
- 136 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹³⁷ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Αποσύρει από τη δικογραφία τη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1998, που προσκόμισε η Ελληνική Δημοκρατία ως παράρτημα 12 του δικογράφου της προσφυγής.**
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 3) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

García-Valdecasas

Cooke

Labucka

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιανουαρίου 2007.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

J. D. Cooke